

Бановић Страхиња /ВУКОВА ЗБИРКА

1. Нетко бјеше Страхињићу бане,
2. Бјеше бане у маленој Бањској,
3. У маленој Бањској крај Косова,
4. Да такога не има сокола.
5. Једно јутро бане подранио,
6. Зове слуге и к себе призивље:
7. „Слуге моје! Хитро похитајте,
8. „Седлајте ми од мегдана ђога,
9. „Окитите што љепше можете;
10. „Опашите, што тврђе можете;
11. „Јел ја, ђецо, мислим путовати:
12. „Хоћу Бањску оставити града,
13. „Мислим ђога коња уморити
14. „И у гости, ђецо, одлазити,
15. „У тазбину у била Крушевца,
16. „К милу тасту старцу Југ-Богдану,
17. „Ка шурева девет Југовића;
18. „Тазбина ме та жељкује моја.”
19. Господара слуге послушаше,
20. Те сокола ђога оседлаше,
21. Опреди се Страхињићу бане,
22. Уд’ри на се дибу и калифу,
23. Поноситу чоху сајалију,
24. Што од воде чоха црвенија,
25. А од сунца чоха руменија;
26. Окити се један Српски соко,
27. Па посједе ђога од мегдана,
28. Одмах пође, у тазбину дође,
29. У тазбину у била Крушевца,
30. Ђе од скоро царство постануло,
31. А виђе га старац Југ Богдане,
32. И виђе га девет милих шура,
33. Соколова девет Југовића,
34. Мила зета једва дочекаше,
35. У наруче зета загрлише,
36. Вјерне слуге коња прифатише,
37. Зета воде на френђију кулу,
38. Код готове совре засједоше,
39. Те господску ријеч бесјеђају;
40. Навалише слуге и слушкиње,
41. Неко двори, неко вино служи.
42. Што бијаше ришћанске господе,
43. Посједаше, те пијаху вино;
44. Уврх совре стари Југ Богдане,
45. С десне стране уза рамо своје
46. Сједе зета Страхињића бана,
47. И ту сједе девет Југовића,
48. Низа совру остала господа;
49. Ко л’ је млађи, двори господаре.
50. Но бијеше то девет шурњаја,
51. Но шурњаје дворе упоредо,
52. Дворе свекра силна Југ-Богдана,
53. И двораху своје господаре,
54. А највише зета поносита;
55. А слуга им једна вино служи,
56. Служи вино једном купом златном,
57. Златна купа девет бере литар’;
58. Ја да видиш друге ђаконије,
59. Ђаконије, многе госпоштине!
60. Како, брате, ђе је царевина.
61. Позадуго бане гостовао,
62. Позадуго бане зачамао,
63. Поноси се бане у тазбини.
64. Госпоштине што је у Крушевцу,
65. Досадише јутром и вечером,
66. Молећи се силну Југ-Богдане!
67. „Господару, силан Југ-Богдане!
68. „Љубимо ти свиленога скута
69. „И десницу твоју билу руку,
70. „Ну потруди чудо и господство,
71. „И поведи мила зета твога,
72. „Ну доведи Страхињића бана
73. „У дворове и у куће наше,
74. „Да ми неку пошту учинимо.”
75. Сваком Јуже хатар навршује.
76. Доке тако изредили били,
77. Дуго било и вријеме прође,
78. И задуго бане зачамао;
79. Но да видиш јада изненада!
80. Једно јутро, кад огрија сунце,
81. Мезил стиже и бијела књига
82. Баш од Бањске од малена града,
83. Од његове остарјеле мајке,
84. Бању књига на кољено паде,
85. Кад разгледа и проучи књигу,
86. Ал’ му књига доста грдно каже,
87. Књига каже, ђе га куне мајка:
88. „Ђе си, сине, Страхињићу бане?
89. „Зло ти било у Крушевцу вино!
90. „Зло ти вино, несретна тазбина!
91. „Виђи књигу, нечувених јада!
92. „Из убаха једна паде сила,
93. „Турски сине, од Једрене царе,
94. „А цар паде у поље Косово,
95. „А цар паде, доведе везире,
96. „А везире, несретне већиле.
97. „Што је земље те облада царе,
98. „Сву је Турску силу подигао,
99. „У Косово поље искупио,
100. „Притискао све поље Косово,

101. „Уватио воде обадвије:
102. „Покрај Лаба и воде Ситнице
103. „Све Косово сила притиснула.
104. „Кажу, сине, и причају људи:
105. „Од мрамора до сува јавора,
106. „Од јавора, сине, до Сазлије,
107. „До Сазлије на ћемер ћуприје,
108. „Од ћуприје, сине, до Звечана,
109. „Од Звечана кажу од Чечана,
110. „Од Чечана врху до планине
111. „Турска сила притисла Косово.
112. „Под број, сине, на тефтере кажу
113. „Но у цара сто хиљада војске
114. „Некаквога царева спахије,
115. „Што имају по земљи тимаре
116. „И што једу љеба царевога
117. „И што јашу коње од мегдана,
118. „Што не носе по много оружја,
119. „До по једну о појасу сабљу,
120. „У Турчина, у турскога цара,
121. „Кажу, сине, другу војску силну
122. „Огњевите јањичаре Турке,
123. „Што Једрене држе кућу билу,
124. „Јањичара кажу сто хиљада;
125. „Кажу, сине, и говоре људи
126. „У Турчина трећу војску силну
127. „Некакога Туку и Манцуку,
128. „А што хуче, а што грдно туче.
129. „У Турчина војске свакојаке,
130. „У Турчина једну кажу силу,
131. „Самовољна Турчин-Влах-Алију,
132. „Те не слуша цара честитога,
133. „За везире никад и не мисли,
134. „За цареву сву осталу војску
135. „А колико мраве по земљици;
136. „Такву силу у Тучрина кажу;
137. „Он беза зла, сине, проћи не шће,
138. „Не шће с царем, сине, на Косово,
139. „Окренуо друмом лијевијем,
140. „Те на нашу Бањску ударио,
141. „Те ти Бањску, сине, ојадио
142. „И живијем огњем попалио,
143. „И најдоњи камен растурио,
144. „Вјерне твоје слуге разагнао,
145. „Стару мајку твоју ојадио.
146. „Са коњем јој кости изломио,
147. „Вјерну твоју љубу заробио,
148. „Одвео је у поље Косово,
149. „Љуби твоју љубу под чадором,
150. „А ја, сине, кукам на гаришту,
151. „А ти вино пијеш у Крушевцу!
152. „Зло ти вино напокоње било!”

153. Ја кад бане књигу проучио,
154. Мука му је и жао је било,
155. У образ је сјетно невесело,
156. Мрке брке ниско објесио,
157. Мрки брци пали на рамена,
158. У образ се љуто намрдио,
159. Готове му сузе ударити.
160. А виђе га старац Југ Богдане,
161. Виђе зета јутру на уранку,
162. Плану Јуже, како огањ живи,
163. Страхинићу зету проговара;
164. „О мој зете, Бог ми с тобом био!
165. „Што си, зете, јутрос подранио?
166. „А у образ сјетно невесело?
167. „Од шта си се, зете, раздертио?
168. „На кога си с’, зете, ражљутио?
169. „Ал’ се шуре тебе насмијаше,
170. „У јеглени ружно говорише?
171. „Ал’ шурњаје тебе не дворише?
172. „Ал’ махану тој тазбини нађе?
173. „Кажу, зете, шта је и како је?”
174. Плану бане па му проговара:
175. „Прођ’ се тасте, стари Југ-Богдане!
176. „Ја сам с шурам’ био у лијепу,
177. „А шурњаје господске госпође
178. „Дивно зборе, а дивно ме дворе,
179. „Тој тазбини мојој мане нема,
180. „Но да видиш, што сам невесео:
181. „СТИЖЕ КЊИГА ОД МАЛЕНЕ БАЊСКЕ,
182. „Баш од моје остарјеле мајке;”
183. Кажу јаде тасту на уранку,
184. Како су му двори похарани,
185. Како су му слуге разагнате,
186. Како ли је мајка прегажена,
187. Како ли је љуба заробљена:
188. „Но мој тасте, старац Југ-Богдане!
189. „И ако је моја данас љуба,
190. „Љуба моја, ал’ је шћера твоја:
191. „Срамота је и мене и тебе;
192. „Но мој тасте, стари Југ-Богдане!
193. „Мислиш ли ме мртва пожалити,
194. „Пожали ме док сам у животу.
195. „Молим ти се и љубим ти руку,
196. „Да даш мене ћеце деветоро,
197. „Ћецу твоју, а шуре моје,
198. „Да ја, тасте, у Косово пођем,
199. „Да потражим душманина мога,
200. „А царева грдна хаинина,
201. „Који ми је робље заробио;
202. „А немој се, тасте, препанути,
203. „Ни за твоју ћецу убринути;
204. „Ја ћу ћеци, мојим шуревима,

205. „Хоћу њима рухо пром’јенити,
206. „А у Турско рухо облачити:
207. „Око главе бијеле кауке,
208. „А на плећи зелене доламе,
209. „А на ноге меневиш чакшире,
210. „О појасу сабље пламените;
211. „Призват’ слуге и казаћу јунак,
212. „Нека слуге коње оседлају,
213. „Оседлају, тврдо опасују,
214. „Нек пригрћу мрким међедином’:
215. „Учинићу ђецу јањичаре;
216. „Ја ћу ђецу шуре сјетовати,
217. „Каде са мношћу буду кроз Косово,
218. „А кроз војску цара на Косову,
219. „Пред њима ћу бити делибаша,
220. „Нек се стиде и нек се препану,
221. „Нек се свога боје старјешине;
222. „Когоћ стане у царевој војсци,
223. „Когоћ стане с нама говорити,
224. „Стане Турски, окрене Мановски,
225. „Ја с Турцима могу проговорит’,
226. „Могу Турски, и могу Мановски,
227. „И Арапски језик разумијем,
228. „И на крпат ситно Арнаутски;
229. „Проводићу ђецу кроз Косово,
230. „Сву ћу војску Турску уводити,
231. „Док ја нађем душманина мога,
232. „А Турчина силна Влах-Алију,
233. „Који ми је робље поробио;
234. „Нек шуреви биду у невољи,
235. „Ел сам, тасте, могу погинути,
236. „Код шурева не ћу погинути
237. „Јали ране ласно допанути.”
238. Кад то зачу стари Југ Богдане,
239. Плану Јуже, како огањ живи,
240. Страхињ-бану зету проговара:
241. „Страхињ-бане, ти мој зете мили!
242. „Виђех јутрос, да памети немаш.
243. „Што ми ђеце иштеш деветоро,
244. „Да ми ђецу водиш у Косово,
245. „У Косово, да их кољу Турци,
246. „Немој, зете, више проговарат’,
247. „Не дам ђеце водит’ у Косово,
248. „Макар шћери нигда не видио.
249. „Мио зете, дели Страхињ-бане!
250. „Рашта си се тако раздертио?
251. „Знаш ли, зете? Не зна ли те људи!
252. „Ал’ ако је једну ноћ ноћила,
253. „Једну ноћцу шњиме под чадором,
254. „Не може ти више мила бити,
255. „Бог ј’ убио, па је то проклето,
256. „Воли њему, него тебе, сине;

257. „Нека иде, враг је однео!
258. „Бољом ћу те оженити љубом,
259. „С тобом хоћу ладно пити вино,
260. „Пријатељи бити до вијека;
261. „А не дам ти ђецу у Косово.”
262. Плану бане, како огањ живи,
263. У иједу и тој муци љутој
264. Не шће викнут’ ни призвати слугу,
265. За сеиза ни хабера нема,
266. Но сам оде к ђогу у ахаре,
267. Ја како га бане оседлао!
268. Како ли га тврдо опао!
269. Па зазда ђемом од челика,
270. Пред дворе га води у авлију
271. К бињекташу бијелу камену,
272. Па се ђогу фати на рамена
273. Погледује девет својих шуре,
274. А шуреви у земљицу црну.
275. Бан погледну пашенога свога,
276. Некакога млада Немањића,
277. А Немањић гледа у земљицу.
278. Кад пијаху вино и ракију,
279. Сви се фале за добре јунаке,
280. Фале с’ зету и Богом се куну:
281. „Волимо те, Страхињићу бане!
282. „Но сву земљу нашу царевину;”
283. Ал’ да видиш јада на невољи!
284. Бану јутрос нема пријатеља:
285. Није ласно у Косово поћи.
286. Виђе бане, ђе му друга нема,
287. Сам отиде пољем Крушевачким.
288. Ја кад био низ широко поље,
289. Обзире се ка Крушевцу б’јелу,
290. Не ће ли се шуре присјетити,
291. Не ће ли се њима ражалити;
292. А кад виђе јутрос на невољи
293. Ђе му нема главна пријатеља,
294. Паде на ум; па се досјетио
295. За његова хрта Карамана,
296. Кога воли него добра ђога,
297. Те привикну из бијела грла,
298. Остало је хрче у ахару;
299. Зачу гласа, хитро потрчало
300. Док у пољу пристиже ђогина,
301. Покрај ђога хрче поскакује,
302. А златан му литар позвекује,
303. Мило било, разговори с’ бане
304. Оде бане на коњу ђогину,
305. Те пријеђе поља и планине,
306. Ја кад дође у поље Косово,
307. Кад сагледа по Косову силу,
308. Ал’ се бане мало препануо,

309. Па помену Бога истинога,
310. У ордију пурску угазио.
311. Иде бане по пољу Косову,
312. Иде бане на четири стране,
313. Тражи бане силна Влах-Алију,
314. Ал' не може бане да га нађе;
315. Спусти с' бане ка води Ситници,
316. На једно је чудо нагазио:
317. На обали до воде Ситнице
318. Један зелен ту бијаше чадор,
319. Широка чадор поље притиснуо,
320. На чадору од злата јабука,
321. Она сија, како јарко сунце,
322. Пред чадором побито копље,
323. А за копље варанац коњиц свезан;
324. На глави му маха Стамболија,
325. Бије ногом десном и лијевом.
326. Кад то виђе Страхинићу бане,
327. Прохесапи и умом премисли,
328. Баш је чадор силна Влах-Алије,
329. Те ђогина коња пригоњаше,
330. Копље јунак скиде са рамена,
331. Те чадору врата отворио,
332. А да види, ко је под чадором;
333. Не бијаше силан Влах-Алија,
334. Но бијаше један стари дервиш,
335. Бијела му прошла појас брада,
336. Шњиме нема нитко под чадором,
337. Бекрија је тај несрећан дервиш,
338. Пије Турчин вино кондијером,
339. Но сам лије, но сам чашу пије,
340. Крвав дервиш бјеше до очију;
341. Кад га виђе Страхинићу бане,
342. Те му селам Турски називаше,
343. Пијан дервиш оком разгледаше,
344. Па му мучну ријеч проговара:
345. „Да си здраво! Дели Страхин-бане
346. „Од малене Бањске крај Косова.”
347. Плану бане, препаде се љуто,
348. Те дервишу Турски одговара:
349. „Бре! Дервишу, несретна ти мајка!
350. „Рашта пијеш? Рашта се опијаш?
351. „Те у пићу грдно проговараш
352. „И Турчина зовеш каурином.
353. „Шта помињеш некакога бана?
354. „Ово није Страхинићу бане,
355. „Но ја јесам цареви делија,
356. „Једеци се царски покидаше,
357. „У ордију Турску побјегоше,
358. „Све делије хитро потрчаше,
359. „Да једеке цару пофатамо;
360. „Ако кажем цару, ја везиру,
361. „Коју си ми ријеч бесједио,
362. „Хоћеш, стари, јада допанути.”
363. Грохотом се дервиш осмјенуо:
364. „Ти делијо, Страхинићу бане!
365. „Знаш ли, бане, не знали те јади!
366. „Да сам саде на Голеч-планини,
367. „Да те видиму царевој војсци,
368. „Познао би тебе и ђогина,
369. „И твојега хрта Карамана,
370. „Кога волиш, него добра ђога.
371. „Знаш ли, бане од малене Бањске!
372. „Познајем ти чело како ти је,
373. „И под челом очи обадвије,
374. „И познајем оба мрка брка.
375. „Знаш ли бане? Не знало те чудо!
376. „Кад западох ропства у вијеку,
377. „Пандури ме твоји ухитише
378. „У Сухари врху на планини,
379. „У руке ме твоје додадоше,
380. „Ти ме баци на дно од тамнице,
381. „Те робовах и тамницу трпљех
382. „И зачмах за девет година,
383. „Девет прође, а стиже десета,
384. „А тебе се, бане, ражалило,
385. „Те ти зовну Рада тамничара,
386. „Твој тамничар на тамничка врата,
387. „Изведе ме к тебе у авлију.
388. „Знаш ли бане? Знаш ли Страхинићу?
389. „Кад запита и мене упита:
390. „„Ропче моје, змијо од Турака!
391. „„Ће пропаде у тамници мојој!
392. „„Мож'ли с', робе, јунак откупити.“ ”
393. „Ти ме питаш, ја право казујем:
394. „„Могао бих живот откупити!
395. „„Тек да ми се двора доватити,
396. „„Очевине и пак постојбине;
397. „„Имао сам нешто мало блага,
398. „„Млоге лаве и млоге тимаре,
399. „„Могао бих откуп саставити;
400. „„Ал' ми, бане, вјеровати не ћеш,
401. „„Да ме пустиш двору бијеломе:
402. „„Тврда ћу ти јамца оставити,
403. „„Тврда јамца, Бога истинога,
404. „„Другог јамца Божу вјеру тврду,
405. „„Како ћу ти откуп донијети.“ ”
406. „И ти, бане, повјерова мене,
407. „И пушти ме двору бијеломе,
408. „Очевини и тој постојбини;
409. „А кад дођох грдној постојбини,
410. „Тамо су ме јади забушили:
411. „У дворове, постојбину моју,
412. „У дворове куга ударила.

413. „Поморила и мушко и женско,
414. „На оцаку нико не остао,
415. „Но ти моји двори пропанули,
416. „Пропанули, па су опанули,
417. „Из дувара зовке проникнуле;
418. „Што су били лави и тимари,
419. „Појагмили Турци на миразе;
420. „Кад ја виђех дворе затворене:
421. „Неста блага, неста пријатеља;
422. „Нешто мислих, па на једно смислих:
423. „Мезилских се ја дофатих коња,
424. „Те отидох граду Једренету,
425. „Одох к цару и одох к везиру,
426. „Виђе везир, па доказа цару,
427. „Ја какав сам јунак за мегдана;
428. „Ођеде ме цареви везире,
429. „Ођеде ме и чадор ми даде;
430. „Цар ми даде од мегдана вранца,
431. „И даде ми свијетло оруже;
432. „Потписа ми цареви везире,
433. „Да сам војник цару до вијека.
434. „А ти, бане, данас к мене дође,
435. „Да ти узмеш твоје дуговање,
436. „А ја, бане, ни динара немам.
437. „Страхинићу, јада допануо!
438. „Ђе ти дође, да погинеш лудо
439. „У Косову у војсци царевој!”
440. Виђе бане, познаде дервиша,
441. Од ђогата коња одсједаше,
442. Пак загрли стариша дервиша:
443. „Богом брате! Старишу дервишу!
444. „На поклон ти моје дуговање!
445. „Ја не тражим, брате, ни динара,
446. „Ни ја тражим твоје дуговање,
447. „Но ја тражим силна Влах-Алију,
448. „Који ми је дворе растурио,
449. „Који ми је љубу заробио;
450. „Каж ми мене, старишу дервишу,
451. „Каж ми мене мога душманина?
452. „Братимим те и јоште један пут,
453. „Немој мене војсци показати,
454. „Да ме војска Турска не опколи.”
455. Но се дервиш Богом проклињаше:
456. „Ти соколе, Страхинићу бане!
457. „Тврђа ми је вјера од камена,
458. „Да ћеш саде сабљу поводити,
459. „Да ћеш пола војске погубити,
460. „Невјерети учинити не ћу,
461. „Ни твојега љеба погазити:
462. „И ако сам био у тамници,
463. „Доста си ме вином напојио,
464. „Бијелим љебом наранио,
465. „А често се сунца огријао,
466. „Пуштио си мене вересијом;
467. „Не издадох ни додадох тебе,
468. „Не свјерових, ели немах откуд;
469. „Од мене се немој побојати.
470. „А што питаш и разбираш, бане,
471. „За Турчина силна Влах-Алију,
472. „Он је бијел чадор разапео
473. „На Голечу високој планини;
474. „Тек ти хоћу, бане, проговорит’:
475. „Јаши ђога, бјежи из Косова,
476. „Ел ћеш, бане, погинути лудо:
477. „У себе се поуздати немој,
478. „Ни у руку, ни у бритку сабљу,
479. „Ни у твоје копље отровано,
480. „Турчину ћеш на планину доћи,
481. „Хоћеш доћи, ал’ ћеш грдно проћи:
482. „Код оружа и код коња твога
483. „Жива ће те у руке фатити,
484. „Хоће твоје саломити руке,
485. „Живу ће ти очи извадити.”
486. Насмија се Страхинићу бане:
487. „Богом брате, старишу дервишу!
488. „Не жали ме, брате, од једнога,
489. „Тек ме војсци Турској не прокажи.”
490. А Турчин му ријеч проговара:
491. „Чујеш ли ме, дели Страхин-бане!
492. „Тврђа ми је вјера од камена,
493. „Да ћеш саде ђога наљутити,
494. „Да чеш саде сабљу поводити,
495. „Да ћеш сатрт’ пола цару војске,
496. „Невјере ти учинити не ћу,
497. „Ни Турцима показати тебе.”
498. Збори бане, не подрани отлен,
499. Обраћа се са коња ђогина:
500. „О мој брате, старишу дервишу!
501. „Појиш коња јутром и вечером,
502. „Појиш коња на води Ситници,
503. „Ну увјецбај, и право ми кажи,
504. „Ђе су броди на тој води ладној,
505. „Да ја мога коња не углибим?”
506. А дервиш му право проговара:
507. „Страхин-бане, ти соколе Српски!
508. „Твоме ђогу и твоме јунаштву
509. „Свуд су броди, ђегођ дођеш води.”
510. Бан удари, воду пребродио,
511. И прими се на коњу ђогину,
512. Прими с’ бане уз Голеч планину,
513. Он је оздо, а сунашце озго,
514. Те огрија све поље Косово,
515. И обасја сву цареву војску.
516. Ал’ да видиш силна Влах-Алије!

517. Сву ноћ љуби Страхинову љубу
518. На планини Турчин под чадором;
519. У Турчина грдан адет бјеше:
520. Канал сваки заспат' на уранку,
521. На уранку, кад огр'јева сунце;
522. Очи склопи, те борави санак;
523. Колико је њему мила била
524. Та робиња љуба Страхинова,
525. Пануо јој главом на криоце,
526. Она држи силна Влах-Алију,
527. Па чадору отворила врата,
528. Она гледа у поље Косово,
529. Те ти Турску силу разгледује,
530. Прегледује каки су чадори,
531. Прегледује коње и јунаке;
532. За јад јој се очи откинуше,
533. Те погледну низ Голеч планину,
534. Виђе оком коња и јунака.
535. Како виђе и оком разгледа,
536. Турчина је дланом ошинула,
537. Ошину га по десном образу,
538. Ошину га, па му проговара:
539. „Господаре, силан Влах-Алија!
540. „Ну се дигни, главу не дигао!
541. „Ну опасуј мукадем-појаса,
542. „И припасуј свијетло оружје,
543. „Ето к нама Страхинића бана,
544. „Сад ће твоју главу укинути,
545. „Сад ће мене очи извадити.”
546. Плану Турчин, како огањ живи,
547. Плану Турчин и оком погледну,
548. Па се Турчин гротом насмијао:
549. „Душо моја, Страхинова љубо!
550. „Чудно ли те влашче препануло!
551. „Од њега си цаса задобила,
552. „Кад т' одведем граду Једренету,
553. „Бан ће ти се и онђе призират’;
554. „Оно није Страхинићу бане,
555. „Већ је оно царев делибаша,
556. „К мене га је царе оправио,
557. „Јал' је царе, јал' Мемед везире,
558. „Да ме царе зове на предају,
559. „Да ја војску цару не растурам:
560. „Препали се цареви везири,
561. „Да им почем сабљу не ударим;
562. „Но да можеш оком погледати,
563. „Ти се, душо, немој препанути,
564. „Кад потегнем моју бритку сабљу,
565. „Те ошinem цар' ва делибашу,
566. „Нека другог већ не шиље к мене.”
567. Страхинова проговара љуба:
568. „Господаре, силан Влах-Алија!
569. „Та л' не видиш? Испале ти очи!
570. „Ово није цареви делија,
571. „Мој господар Страхинићу бане,
572. „Ја познајем чело како му је
573. „И под челом очи обадвије,
574. „И његова оба мрка брка,
575. „И под њиме пуљата ђогата,
576. „И жутога хрта Карамана;
577. „Не шали се главом, господару!”
578. Ја кад зачу Туре Влах-Алија,
579. Како ли се Туре придрнуло,
580. Те поскочи на лагане ноге,
581. Опасује мукадем-појаса,
582. А пињале остре за појаса,
583. И ту бритку сабљу припасује,
584. А све врана коња погледује.
585. У то доба бане пристасео,
586. Мудар бане, пак је иштетио:
587. На јутру му не зва добро јутро,
588. Нити Турски салем називаше,
589. Но му грдну ријеч проговара:
590. „А ту ли си? Јадан копилане!
591. „Копилане, царев хаинине!
592. „Чије ли си дворе похарао?
593. „Чије ли си робље поробио?
594. „Чију л' љубиш под чадором љубу?
595. „Излази ми на мегдан јуначки!”
596. Скочи Турчин ка' да се придрну,
597. Једном крочи, до коња докромчи,
598. Другом крочи, коња појахао,
599. Притегну му обадва дизђена.
600. Ал' не чека Страхинићу бане,
601. Но на њега ђога нагоњаше,
602. Па на њега бојно копље пушти;
603. Удари се јунак на јунака,
604. Пружи руке силан Влах-Алија,
605. У руку му копље уфатио,
606. Па ти бану ријеч проговара:
607. „Копилане, Страхинићу бане!
608. „А шта ли си, влашче, промислило?
609. „Није с' ове бабе Шумадијске,
610. „Да разгониш и да набрекујеш,
611. „Но је ово силан Влах-Алија,
612. „Што с' не боји цара ни везира,
613. „Што ј' у цара војске државине,
614. „Чини ми се сва царева војска,
615. „Као мрави по зеленој трави;
616. „А ти, море! Мегдан да дијелиш!”
617. То му рече, бојно копље пушти,
618. Од прве га обранити шћаше,
619. Бог поможе Страхинићу бану,
620. Има ђога коња од мегдана,

621. Како копље на планини звизну,
622. Соко ђого паде на кољена,
623. Изнад њега копље прелетило,
624. Ударило о камен студени,
625. На троје се копље саломило:
626. До јабуке и до десне руке.
627. Док сатрше она копља бојна,
628. Потегоше перне буздохане:
629. Кад удара силан Влах-Алија,
630. Кад удара Страхинића бана,
631. Из седла га коњу изгоњаше,
632. А на уши ђогу нагоњаше,
633. Бог поможе Страхинићу бану,
634. Има ђога коња од мегдана,
635. Што га данас у Србина нема,
636. У Србина, ниту у Турчина,
637. Узмахује и главом и снагом,
638. Те у седло баца господара;
639. Кад удара Страхинићу бане
640. Мучну алу силна Влах-Алију,
641. Из седла га маћи не могаше,
642. Тону вранцу коњу до кољена
643. У земљицу ноге све четири.
644. Буздохане перне поломише,
645. Поломише, и пера просуше,
646. Па су бритке сабље повадили,
647. Да јуначки мегдан подијеле.
648. Но да видиш Страхинића бана!
649. Кажу има сабљу о појасу:
650. Ковала су сабљу два ковача,
651. Два ковача и три помагача,
652. Од неђеље опет до неђеље,
653. Од челика сабљу претопили,
654. У острицу сабљу угодили;
655. Турчин ману, а дочека бане,
656. На сабљу му сабљу дочекао,
657. По поли му сабљу пресекао:
658. Виђе бане, па се разрадова,
659. Љуто сави и отуд и отуд,
660. Еда би му главу осјекао,
661. Јал' Турчину руке обранио;
662. Удари се јунак на јунака,
663. Не да Турчин главу укинути,
664. Не да своје руке иштетити,
665. Но се брани с оном половином:
666. Половину на врат натураше,
667. И својега врата заклоњаше,
668. И банову сабљу оштрпкује,
669. Све откида по комат и комат
670. Обадвије сабље исјекоше,
671. До балчака сабља догонише,
672. Побацише њине одломчине,

673. Од хитријех коња одскочише,
674. За била се грла доватише,
675. Те се двије але понијеше
676. На Голечу на равној планини;
677. Носише се љетни дан до подне,
678. Док Турчина пјене попануше,
679. Бијеле су како горски снијег,
680. Страхин-бана б'јеле, па крваве,
681. Искрвави низ прси хаљине,
682. Искрвави чизме обадвије.
683. А кад бану мука досадила,
684. Тада бане ријеч проговара:
685. „Љубо моја, тебе бог убио!
686. „Које јаде гледаш на планини?
687. „Но ти подби један комат сабље,
688. „Удри, љубо, мене, ја Турчина:
689. „Мисли, љубо, кога тебе драго.”
690. Али Турчин љуто проговара:
691. „Душо моја, Страхинићу љубо!
692. „Немој мене, но удри Страхина,
693. „Нигда њему мила бити не ћеш,
694. „Пријекорна бити до вијека:
695. „Кориће те јутром и вечером,
696. „Ће си била са мнош под чадором;
697. „Мене бити мила до вијека,
698. „Одвешћу те Једренету граду,
699. „Наредићу тридесет слушкињица,
700. „Нек ти држе скуте и рукаве,
701. „Ранићу те медом и шећером,
702. „Окитити тебе дукатима
703. „Саврх главе до зелене траве;
704. „Удри саде Страхинића бана!”
705. Женску страну ласно преварити:
706. Лако скочи, ка' да се помами,
707. Она нађе један комат сабље,
708. Зави комат у везени јаглук,
709. Да јој билу руку не обрани,
710. Па облеће и отуд и отуд,
711. Чува главу Турчин-Влах-Алије,
712. А ошину господара свога,
713. Господара Страхинића бана,
714. Поврх главе по чекрк-челенци
715. И по њег'ву бијелу кауку,
716. Прес'јече му златали челенку,
717. И прес'јече бијела каука,
718. Мало рани главу на јунаку,
719. Поли крвца низ јуначко лице,
720. Шћаше залит' очи обадвије.
721. Препале се Страхинићу бане,
722. Ће погибе лудо и безумно,
723. А нешто се бане домислио,
724. Викну бане из бијела грла

725. Некакога хрта Карамана,
726. Што је хрче на лов научио,
727. Викну бане и опет привикну,
728. Скочи хрче и одмах дотрча,
729. Те банову љубу доватило;
730. Ал' је женска страна страшивица,
731. Страшивица свака од пашчади,
732. Баци камат у зелену траву,
733. Љуто висну, далеко се чује,
734. Жута хрта за уши подбила,
735. Те се шњиме коље низ планину,
736. А Турчину очи испадосе,
737. Колико му нешто жао бјеше,
738. Те он гледа, што се чини шњоме;
739. Али бану друга снага дође,
740. Друга снага и срце јуначко,
741. Те оману тамо и овамо,
742. Док Турчина с ногу укинуо.
743. Колико се бане уострио,
744. Он не тражи ништа од оружа
745. Но му грлом бане запињаше,
746. А под грло зубом доваташе,
747. Закла њега како вуче јагње;
748. Скочи бане, па из грла викну,
749. Те набрекну оног хрта жута,
750. Доке своју курталиса љубу.
751. Запе љуба бјежат' низ планину,
752. Она шћаше бјежат' у Турака,
753. Не даде јој Страхинићу бане,
754. За десну је руку ухитио,
755. Приведе је к пуљату ђогату,
756. Па се ђогу фати на рамена,
757. Тури љубу за се на ђогина,
758. Па побјеже бане упријеко,
759. Упријеко, али попріјеко,
760. Отклони се од те силе Турске,
761. Те долази у равна Крушевца,
762. У Крушевац, у тазбину своју.
763. Виђе њега старац Југ Богдане,
764. А срете га девет милих шура,
765. Руке шире, у лице се љубе,
766. За лако се упиташе здравље.
767. А кад виђе стари Југ Богдане
768. Обрањена зета у челенку.
769. Просу сузе низ господско лице:
770. „Весела ти наша царевина!
771. „Међер има у цара Турака,
772. „Међер има силнијех јунака,
773. „Који зета обранише мога,
774. „Кога данас у далеко нема.”
775. Шуреви се њему препадоше.
776. Проговара Страхинићу бане:

777. „Немој ми се, тасте, раскарити,
778. „Ни ви, моје шуре, препанути:
779. „У цара се не нађе јунака,
780. „Да дохака мене и обрани;
781. „Да ви кажем, ко ме обранио,
782. „Од кога сам ране допануо:
783. „Кад дијелих мегдан са Турчином,
784. „О мој тасте, стари Југ-Богдане!
785. „Онда мене љуба обранила,
786. „Љуба моја, мила шћера твоја,
787. „Не шће мене, поможе Турчину.”
788. Плану Јуже, како огањ живи,
789. Викну Јуже ђеце деветоро:
790. „Повадите ноже деветоро,
791. „На комате кују искидајте.”
792. Силна ђеца баба послушаше,
793. Те на своју сестру кидисаше,
794. Ал' је не да Страхинићу бане,
795. Шуревима ријеч говораше:
796. „Шуре моје, девет Југовића!
797. „Што се, браћо, данас обрукасте?
798. „На кога сте ноже потргнули?
799. „Кад сте, браћо, ви таки јунаци,
800. „Камо ножи, камо ваше сабље,
801. „Те не бисте са мном на Косову.
802. „Да чините с Турцима јунаштво,
803. „Десите се мене у невољи?
804. „Не дам вашу сесру похарчити,
805. „Без вас бих је могао стопити,
806. „Ал' ћу стопит' сву тазбину моју,
807. „Немам с киме ладно пити вино;
808. „Но сам љуби мојој поклонии.”
809. Помало је такијех јунака,
810. Ка' што бјеше Страхинићу бане.